

Gebed en genezing

God hoort het gebed.

Dit geschriftje wordt in het bijzonder opgedragen aan al onze zieken, en hun die ze omringen en verplegen, en allen die belang stellen in de vraag, wat ons de bijbel leert aangaande de genezing van zieken. Wij willen er aan herinneren, dat voor hen de weg van persoonlijk, zowel als gemeenschappelijk gebed altijd, en zonder enige beperking, open staat. De enkeling mag in het gebed voor God zijn hart uitstorten. Familieleden en vrienden mogen het doen. Evenzo mag de Gemeente des Heren voor de zieke en beproefde medegelovigen bidden. God hoort en verhoort altijd het gebed des geloofs, zij het ook niet steeds zó, als wij het verwachten. God verhoort ons overeenkomstig Zijn Goddelijke wijsheid en liefde. Deze werkelijkheid wordt in Matth. 7:7-11 bijzonder mooi weergegeven.

Het kind van God blijft, wat zijn lichaam betreft, ook na de bekering, met de zuchtende schepping verbonden. In de omstandigheden, die zich menigmaal voordoen tengevolge van zwakheid en vergankelijkheid van het lichaam, weten we dikwijls niet wat wij bidden zullen, zoals het behoort. Wij hebben echter in al deze toestanden een machtige hulp: niet minder dan de Geest van God zelf, die ons met onuitsprekelijke verzuchtingen te hulp komt, “want hij bidt in overeenstemming met God voor de heiligen”.

De oudsten der Gemeente.

De woorden in Jakobus 5:14-15 laten ons de genezing zien, als een verhoring van gebed. Volgens deze plaats moest de zieke de oudsten der Gemeente tot zich roepen. De zieke zelf moest het verlangen te kennen geven, dat de oudsten zich met hem zouden bezig houden, met betrekking tot zijn lichamelijke en geestelijke behoeften, en voor hem zouden bidden. Hier is geen sprake van “wonderen”, of de “gave van gezondmaking”, zoals die in 1 Kor. 12 worden genoemd. Men leest nergens, dat de oudsten van een Gemeente overal heentrokken en dan de zieken hun diensten aanboden. De oudsten van een plaatselijke Gemeente zijn in onze dagen van verval in de christenheid niet meer bekend. Dat was wel zo ten tijde van de apostel, toen hij en zij, die hij daartoe volmacht gaf, ze overal hadden aangesteld. Wij kennen meestal maar een klein deel van Gods kinderen, terwijl toch volgens de bijbel al Gods kinderen de plaatselijke Gemeente vormen. Wie onder ons kent hen, die waarlijk oudsten van de Gemeente zijn? Dit geeft ons reden om ons voor de Heer neer te buigen over de gevolgen van onze ontrouw, over het onloochenbaar verval van de Gemeente.

De krachten en gaven tot genezing, waarvan we in 1 Kor. 12:9-10 lezen, waren in die tijd belangrijke hulpmiddelen ter bevestiging van de dienstknechten des Heren. Dit getuigenis gold voornamelijk het vijandig gezinde Jodendom, en de duistere, van God vervreemde heidenwereld. Zie hiervoor Handelingen 5 : 12—16, 14 : 9—18, 19 : 11—20, 28 : 1—10. Het onderrecht, dat de bijbel geeft over het gebed in 't algemeen, - het ontbieden van de oudsten tot gebed en zalving met olie, - en over de gave der genezing, mogen we niet door elkaar halen. Daardoor zou een schadelijke en hopeloze verwarring ontstaan. De Heer geve ons allen genade tot een recht verstaan van Zijn Woord, en zegene in 't bijzonder ook diegenen van onze lezers, die ziek en terneergeslagen zijn. Dat zij het schild des geloofs niet laten vallen, noch de volharding in de hoop opgeven, of hun vrijmoedigheid wegwerpen, die een grote belo-

ning heeft.

Wonderen zijn uitzondering.

Om het maar direct te zeggen: wonderen waren steeds mogelijk, en zo is het heden nog, want God is altijd dezelfde; voor Hem is geen ding onmogelijk. Toch zijn wonderen uitzonderingen.

De natuurlijke, aan de mens gegeven weg, is regel. Wij zien, dat wonderen steeds plaats vonden op buitengewone tijden en door buitengewone mensen, en dat zij voltrokken werden aan bijzondere mensen. Wij behoeven b.v. slechts te denken aan de blindgeborene in het evangelie van Johannes, die er toe bestemd was, dat de werken Gods in hem zouden openbaard worden. Het was een buitengewone tijd, toen de Heer Jezus, de almachtige God, hier op aarde verbleef; evenzo toen het Jodendom werd ter zijde gesteld en de tijd van het christendom aanbrak, en dit zich begon te ontwikkelen op een lieflijke, God welgevallige en machtige wijze.

De voornoemde buitengewone mensen zijn gelovigen, van wie o.a. in 1 Kor. 12:9 wordt gezegd, dat hun door de Geest van God geloof en genadegaven van genezing werden gegeven. Tot deze mensen moesten vooral de apostelen gerekend worden. Wil ik dus spreken over genezing van zieken, dan moet ik mij vooral afvragen:

- a. Is het de door God bedoelde buitengewone tijd?
- b. Is degene, die we graag genezen zouden zien, door God daartoe bestemd?
- c. Ben ik de buitengewone mens?

Onzekerheid, onwetendheid en eigenmachtig handelen zouden God onteren, de ziel schaden en het getuigenis neerhalen. We zouden dan alleen datgene bereiken, wat de duivel zoekt.

Oplegging der handen.

Daar wij in ons onderwerp te doen hebben met een heilige aangelegenheid, willen we de plaatsen opzoeken waar gesproken wordt van handenoplegging, want wie zou ons hierin kunnen onderwijzen dan alleen God, door Zijn Woord? We vinden, dat de handen opgelegd worden:

Matth. 19:15	a. Tot zegening: “En Hij legde hun (de kinderkens) de handen op en vertrok vandaar.”
Mark. 10:16	“En Hij omarmde ze en hun de handen opleggende, zegende Hij ze.”
	b. Om de Heilige Geest te ontvangen:
Hand. 8:17	“Toen legden zij (Petrus en Johannes), hun de handen op en zij ontvingen de Heilige Geest.”
Hand. 19:6	“En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen.”
	c. Om zich met iets of iemand één te maken:
Hand. 6:6	“na gebeden te hebben, hun de handen oplegden.”
Hand. 13:3	“en legden hun de handen op en lieten hen gaan.”
	d. Tot genezing, door de Heer Zelf:
Markus 6:5	“En Hij kon daar geen enkele kracht doen; alleen genas Hij enige zieken door handoplegging.”
Lukas 4:40	“Toen de zon onderging, brachten allen, die zieken hadden, lijdende aan allerlei kwalen, deze tot Hem. Hij legde ieder van hen afzonderlijk de handen op en genas hen.”
Markus 8:23	“en Hij spuwde in zijn ogen, legde hem de handen op en vroeg hem: Ziet gij iets?”
	e. Tot genezing, door mensen:
Markus 16:17-18	“Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen:..... op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen genezen worden.”
Hand. 9:17	“En Ananias ging heen en kwam in het huis, en hij legde hem de handen op en zei: Saul, broeder, de Here heeft mij gezonden, Jezus...”
Hand. 28:8	“En het geschiedde, dat de vader van Publius met ingewandskoorts te bed lag; en Paulus ging tot hem en deed een gebed en hij legde hem de handen op, en genas hem.”

In het hele Nw. Testament vindt men dus alleen de laatste twee, onder d. en e. genoemde, concrete gevallen, waarbij door handoplegging van mensen genezing volgde, en, zoals wij reeds zeiden, dit geschiedde op een bijzondere tijd en door bijzondere personen. Het zijn uitzonderingen in de gewone gang van de geschiedenis van de mens.

Als u nu gelooft één van die mensen te zijn met Goddelijke opdracht; als u de moed hebt u te stellen naast Ananias en Paulus, - bedenk daarbij dan, dat hun gaven van genezing niet konden mislukken -, geef er dan acht op, dat bij slechts één mislukking uw ongehoorde aanmatiging en zelfverheffing openbaar zullen worden.

Een mij persoonlijk bekende eenvoudige gelovige, naar zijn eigen bekentenis in de leer onervaren, meende de gave der gezondmaking te bezitten. Twee of driemaal scheen hij werkelijk resultaat te hebben - het komt in de meeste gevallen voor, dat mensen na een ziekte weer

genezen -, maar daarna kwam de ene mislukking na de andere. Toen zag deze gelovige in, dat hij een prooi was geworden van een geweldige dwaling. Hij hield er mee op, maar is van de depressie van zijn ziel, waarin hij door zijn dwaling gekomen was, na jaren nog niet bevrijd.

Tekenen behoren tot het verleden.

Zoals we zagen, vinden we in het Nieuwe Testament niemand, die door de oplegging der handen genezing heeft tot stand gebracht, behalve Ananias en Paulus. Misschien beroept iemand zich op de plaats in Markus 16, die we reeds aanhaalden, maar we hebben in dat vers de toezegging van de Heer, dat hetgeen daar wordt genoemd, degenen die geloven "zouden volgen".

De verstandige lezer, die oog heeft voor de door God bestemde tijdperken, zal het niet ontgaan, dat de tekenen die in Markus 16 genoemd worden, tekenen zijn, die de overwinning van het evangelie van Jezus Christus over de macht van de vijand, de oude slang, moesten tonen. Het opleggen der handen staat hier in verband met het uitwerpen van duivelen, het spreken in nieuwe talen, het opnemen van slangen, en het drinken van iets dodelijks. Waarom moet men nu uit deze plaats alleen nemen het opleggen der handen, en het andere laten staan? Dat is niet normaal en ook niet logisch. Als wij begrijpen, dat deze tekenen behoren bij dit heerlijke keerpunt in de geschiedenis van de wegen Gods met de mens, - het begin van de bedeling van de Gemeente -, dan is alles duidelijk. Wij vinden deze tekenen nu niet meer, hoewel de almacht van God geenszins in twijfel wordt getrokken. De Heer heeft niet gezegd, dat deze tekenen tot aan het einde van de tijd der Gemeente zouden blijven. We lezen daarentegen in Matth. 28:20, dat Hij tot aan de voleinding der eeuw met ons zal zijn.

De zalving met olie.

Wat de zalving met olie betreft, moeten wij opmerken, dat deze gebeurtenis in het Oude Testament een grote rol speelde. Zowel bij de tabernakel en het gereedschap, als bij het priesterschap en de offers vinden we het telkens. In het Oosten is het zalven met olie bij zieken, zowel onder de Joden als bij de Mohammedanen, nu nog gebruikelijk. Wij mogen niet uit het oog verliezen, dat het zalven met olie in Markus 6:13, met de verkondiging van het evangelie des koninkrijks in verband staat. Het was een gewoonte, die voortduurde tot de overgangperiode in Jakobus, waar men ook nog in de synagoge ging. Maar nu wij de zalving van de Heilige Geest hebben en de Gemeente is gebouwd, is zij niet meer van toepassing. De schaduwen hebben plaats gemaakt voor de werkelijkheid. Laat ons ook niet vergeten, dat olie een beeld is van de Heilige Geest. Waarom dan nu nog uiterlijk met olie zalven, nu we de innerlijke kracht van de Heilige Geest bezitten? Komt het niet voort uit een totale miskenning van wat wij in de wonderbare gave van de Heilige Geest ontvangen hebben?

Het opleggen der handen tot genezing van zieken betekent een wonder. Deze geweldige gebeurtenis, al is het ook een voor het oog verborgen proces, kan op een bovennatuurlijke wijze tot stand komen. Dit kan alleen God doen, die de mens geschapen heeft, of, in bepaalde omstandigheden, door mensen, die in geloof en afhankelijkheid van Hem daartoe worden gebruikt.

Verschillende wonderen.

Sinds eeuwen gaat de wereld haar gewone gang, hoewel God Zich in de loop der tijden niet onbetuigd heeft gelaten. Integendeel; menigmaal heeft Hij wonderen gewerkt, maar deze waren steeds uitzonderingen, op hetgeen regel is.

Er zijn verschillende wonderen, die God heeft gewerkt, zoals de schepping, Gods Woord, het volk Israël, enz. Dit laatste is zelfs door Voltaire *het grootste* wonder genoemd. Hij heeft gezegd: “het feit dat een troepje van 12 ongeleerde en niet gevormde mensen, door hun leer het gehele wereldbeeld veranderd heeft, schijnt mij het grootste wonder te zijn”.

Wonderen zullen echter, zoals de Schrift zegt, tekenen zijn, niet voor de gelovigen, maar voor de ongelovigen, opdat zij de daden Gods opmerken, en daardoor bij Hem Zelf worden bepaald. Wij lezen enige malen dat gelovigen ziek waren en bleven, doch zij werden niet zonder troost overgelaten aan hun lot. Het woord tot Paulus gesproken: “Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid” (2 Kor. 12:9), stelde Paulus in staat de doorn in het vlees te dragen en zelfs te roemen in zijn zwakheid.

Activiteit van Satan.

Hij, die zich bezig houdt met handenopleggen enz. van zieken, zonder daartoe door God uitdrukkelijk te zijn geroepen, brengt bij herhaalde mislukkingen zichzelf in de war, want, als de mensen niet gezond worden, geeft hij de schuld aan zijn slachtoffers. Hij beschuldigt hen van ongelooft, verborgen zonden en zegt dat zij niet bekeerd zijn; zij bezitten de Heilige Geest niet, of laten zich niet door hem leiden, enz.

Een ervaren gelovige heeft jaren geleden hierover geschreven: “De vijand heeft zich altijd de grootste moeite gegeven om de gelovigen af te brengen van het voorwerp, dat Gods Woord hun voor ogen stelt, n.1. de Persoon van de Here Jezus. De geniepigste van alle middelen, die Satan voor dit doel gebruikt, bestaat in het eenzijdig accentueren van bepaalde bijbelse waarheden, die hij los maakt van het geheel der Goddelijke openbaring, en een plaats aanwijst, die hun niet toekomt, waardoor de waarheid, d.w.z. het Woord Gods, verduisterd en vervalst wordt”.

De Geest van God is gekomen om de gelovigen in *al de waarheid* te leiden, en hen bezig te houden met Hem, die, nadat Hij het verlossingswerk volbracht had, Zich gezet heeft aan Gods rechterhand, en die wederkomen zal om al de zijnen thuis te halen, opdat zij altijd bij Hem zijn. De vijand, die het heil niet kan ontnemen aan hen, die het bezitten, tracht van zijn kant de gelovigen van de Persoon des Heren, de enige bron van hun geluk, hun wasdom en hun getuigenis, af te leiden. Om dit doel te bereiken, probeert hij ze met zichzelf en met hun omstandigheden bezig te houden. Hij biedt hen vele dingen aan, waaronder er ook wel zijn, die, op zichzelf genomen, goed zijn, doch die heel gemakkelijk het hart in beslag kunnen nemen. Dit kan tengevolge hebben, dat hun gedachten en daden niet meer strekken tot verheerlijking van de Heer. De dingen, die wij bedoelen bevallen de mens beter, en hij meent daarin meer geluk te vinden, dan in het eenvoudige gehoorzamen aan het Woord van God.

Menigmaal zijn het de ziekte en het lijden, die door de vijand worden gebruikt, om de zielen van hun gemeenschap met de Heer te beroven. Voor ons lichaam, eenmaal geschapen om op aarde te leven, is het lijden smartelijk, en men kan begrijpen, dat de mensen geneigd zijn

het oor te lenen aan alles wat men hun aanbiedt, om van pijn en gebreken bevrijd te worden. Zeer velen beroepen zich op die schriftplaatsen, waar God belooft *hun* te antwoorden, die zich in het gebed des geloofs tot Hem richten.

De bijbel en het “lijden”.

Wij willen eens zien wat Gods Woord zegt van “lijden”.

In de eerste plaats zegt het ons, dat iedere beproeving één middel is in Gods hand, om er ons een zegen door te schenken, die eeuwigheidswaarde heeft. Ziekte, ofschoon zij evenals de dood een gevolg is van de zondeval, behoort bij de beproevingen, die God ons zendt met het bovengenoemde doel. In Rom. 8 is sprake van het zuchten der ganse schepping, waarin ook wij lijden en de verlossing verwachten van het lichaam des doods. Daar wordt niet gezegd, *dat God het lijden van Zijn kinderen zal wegnemen*, maar, *dat Hij alle dingen doet medewerken ten goede*. In 2 Kor. 4:17 lezen we: “Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles ver te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid”. Deze “lichte last der verdrukking”, die zulk een heerlijk resultaat doet rijpen, duurt dikwijls het gehele leven, want God is werkzaam, niet met het oog op deze aarde, maar vooral met het oog op de eeuwigheid. Jakobus 1:2-4 spreekt ook van de volharding door de beproeving des geloofs, opdat gij volmaakt en volkomen zijt, *aan niets gebrek hebbende*.

Het doel, dat God op deze aarde met de gelovigen wil bereiken is de beproeving des geloofs. Dit kan echter niet bereikt worden, zolang wij trachten *eigenmachtig* de ons door God gezonden beproeving op te heffen.

In de bijbel wordt ons integendeel aanbevolen te bidden om de nodige wijsheid, opdat wij ons in de beproeving gedragen in overeenstemming met Gods gedachten, opdat de volle uitkomst kan worden bereikt. Het lijden is niet *iets buitengewoons*, waarvan men zich zo spoedig mogelijk moet trachten te bevrijden (1 Petr. 4:12), of het nu betreft vervolgingen, ziekten, of andere moeilijkheden en noden. Wij weten, dat we als kinderen Gods zulke dingen nodig hebben. Hij reinigt en heiligt de zijnen om ze toe te rusten tot een trouwe wandel, en om ze in staat te stellen Zijn gemeenschap te genieten.

Gods volmaakte wegen.

De beproevingen zijn dus de uitingen van de genade Gods, van Zijn liefde en wijsheid jegens de Zijnen, en wel met het oog op de heerlijkheid, waar de vruchten van Gods handelingen in Zijn Goddelijk licht openbaar zullen worden.

Het is onbijbels en vermetel, God te willen bewegen Zijn handelingen ten aanzien van de tucht over Zijn kinderen op te heffen. Helaas zijn er tegenwoordig mensen, die er ver van af zijn in dit opzicht de gedachten Gods te verwezenlijken. Zij zeggen: “gij hoeft niet ziek te zijn, ge kunt terstond gezond worden, als ge maar geloof hebt!” Komt dit niet op hetzelfde neer, alsof ze zouden zeggen: “God vergist Zich, wat u aangaat; wij zullen u gezond maken”. Dit ganse systeem miskent geheel de wijze waarop de Vader Zijn kinderen bestuurt, of het vermijdt, bewust of onbewust, hierover te spreken. Wat doen deze mensen met het onderrecht, dat God ons geeft in Hebr. 12:4-11? Hoe verenigt zich de wil, om volstrekt genezen te willen worden, met het Woord van God in de verzen 10 en 11?

Wij herhalen: het beslist genezen willen worden is een terzijde stellen van de Goddelijke

tucht, want het houdt geen rekening met Zijn wegen. Zij, die zulk een raad geven, ontmoedigen de beproefden, terwijl ze hun nog verwijten, geen geloof te bezitten, of wel, zij trachten ze te doen geloven, dat hun lijden niet noodzakelijk is. Zulke raadgevingen staan in rechtstreekse tegenspraak met de wil van God en hebben ten gevolge, dat de zielen de zegeningen verliezen, die de samenvatting zijn van Gods volmaakte wegen. In plaats van, door de zich opeenhopende mislukkingen de dwaasheid van hun handelingen in te zien, verstouten zij zich nog de lijdenden te betichten van verborgen zonden, gebrek aan ootmoed, enz. Hoeveel eenvoudige gelovigen zijn daardoor reeds gekomen tot zwaarmoedigheid en zelfs tot vertwijfeling.

Deze mensen zouden zich niet ontzien hebben de apostel Paulus te vermanen, zich van de doorn in het vlees te ontdoen. Voordat Paulus de gedachte Gods hieromtrent kende, heeft hij God gebeden hem van zijn beproeving te bevrijden, daar hij meende, dat hij hierdoor het hem door God opgedragen werk beter zou kunnen doen. Doch zowel voor Paulus, als ook voor ons, luidde het antwoord: "Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid". Paulus heeft ervaren, dat het resultaat, dat hij meende te zullen bereiken door het wegnemen van de beproeving, veel beter bereikt werd, als deze bleef. Vandaar zijn oprechte uiting in 2 Kor. 12:10. Men kan toch niet beweren, dat zijn "doorn" daarom bleef, omdat hij geen geloof had, zoals tegenwoordig menigmaal wordt gezegd, als "succes" achterwege blijft.

Wij dienen er ook op te letten, dat Paulus zich nooit heeft ingedrongen in de regering van God. Hij wist dat de Heer, als Hij de Zijnen ziek liet blijven, uit hoge beweegredenen handelde, en hen meer wilde schenken dan wanneer Hij hun gezondheid bestendigde. Nadat Paulus vele zieken genezen had, liet hij Trofimus ziek te Milete achter. Bezat hij dan niet meer de gave en het geloof, zieken te genezen? Natuurlijk, evengoed als vroeger, maar hij liet Trofimus over aan de zorg van Hem, die weet wanneer een ziekte voor ons nuttig is, zowel als wanneer genezing op zijn plaats is. God alleen kent ook de duur van de beproeving, die Hij nodig heeft om Zijn doel te bereiken. Is Hij jegens Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, langzaam? Nooit! Maar Hij oefent hen in geduld en volharding. Hij zal Zijn werk nooit onvoltooid laten, door aan een menselijke verwachting te voldoen, hoe goed die ook bedoeld mag zijn.

Onderscheiding van Gods wil.

Timotheüs moest een weinig wijn gebruiken, om zijn maag en zijn gedurige krankheden. Over Epafroditus, die zo lang en ernstig ziek was, heeft God Zich ontfermd en hem genezen. Paulus sloeg met grote ernst acht op Gods handelingen in Zijn huis, want hij wist, dat een gelovige, die men eenvoudig geneest, zou kunnen beroofd worden van de zegeningen, die aan de beproevingen verbonden zijn. Zij, die de een of ander op een willekeurige tijd willen genezen, slaan geen acht op deze belangrijke dingen.

Het is mogelijk, dat men zich wil verzetten tegen hetgeen hier aangevoerd is, met een beroep op Jakobus 5:14-16. Wij aanvaarden de volle betekenis van deze woorden. Jakobus wil de volledige aanspraken doen gelden van een plaatselijke Gemeente. Hij neemt aan, dat een broeder in deze Gemeente ziek is. Deze zal de oudsten van de Gemeente tot zich roepen. Niet degenen, die hij graag bij zich zou willen hebben of die hem om de een of andere reden aangenaam zijn, doch hen, die kunnen bogen op het karakter van ouderlingen, volgens de Schrift. Volgens het Woord van God bezitten deze de nodige geestelijke wijsheid en het in-

zicht, die de vrucht zijn van een lange ervaring in de godzaligheid. Zij zijn daardoor in staat te beslissen, of zij aan het tot hen gerichte verzoek kunnen voldoen. Als een zieke nu zulke mannen in een dergelijke kring en in zulke verhoudingen vindt, kunnen deze handelen in overeenstemming met het onderricht uit de brief van Jakobus.

Kan men echter aannemen, dat dit hetzelfde is als het uitnodigen van een christen uit een andere plaats, misschien zelfs uit een ander land? En wat te zeggen van mensen, die in de couranten uitnodigingen publiceren, opdat de zieken zullen gebracht worden in samenkomsten waar men genezen kan worden? Welk verband bestaat er tussen dit optreden en hetgeen Jakobus leert? Hoewel men hiervoor ook 1 Joh. 5:14-15 aanhaalt, moeten we bedenken, dat het daar uitsluitend gaat om iets, dat in volkomen overeenstemming is met de wil van God.

Waar vindt men thans deze godsvrucht, die ons geheel en al in staat stelt Zijn wil te onderscheiden? Integendeel; wat wij rondom ons en bij onszelf waarnemen, moet deze vraag doen beantwoorden met: zéér zelden. Hoe komt dat? Omdat men vergeten heeft, dat het gebed de uitdrukking is van afhankelijkheid van God, en niet een eigenwillige handeling, waarmede men denkt God iets te kunnen voorschrijven.

Gebedsverhoring en voorbeding.

Men moet ook niet vergeten, dat het gebed en de verhoring in verband staan met de toestand der ziel van degene, voor wie men bidt. Paulus zegt in Hebr. 13:18: "Bidt voor ons, want wij vertrouwen, dat wij een goed geweten hebben, daar wij in alle opzichten de rechte weg willen gaan". Ook Jesaja 59:1-2 geven ons een duidelijk inzicht in de gedachten Gods met betrekking tot het verhoren van de gebeden. "De hand des Heren is niet te kort om te verlossen, en zijn oor niet te onmachtig om te horen; maar uwe ongerechtigheden zijn het, die scheiding brengen tussen u en uw God, en uw zonden doen zijn aangezicht voor u verborgen zijn, zodat Hij niet hoort".

Wij twijfelen er niet aan, dat God machtig is te genezen en te verlossen, maar wij moeten ons in zulk een toestand bevinden, dat Hij het kan doen. De verhoring is ook afhankelijk van de toestand, waarin hij, die voorbede doet, verkeert. "Het gebed van een rechtvaardige vermag veel, doordat er kracht aan verleend wordt" (Jak. 5:16). "Had ik onrecht beoogd in mijn hart, dan zou de Here niet hebben gehoord" (Ps. 66:18). "Ik wil, dat de mannen te aller plaatse bidden met opheffing van heilige handen, zonder toorn en twist" (1 Tim. 2:8). "Maar is iemand godvruchtig en doet hij Zijn wil, dien verhoort Hij" (Joh. 9:31). God alleen kent de toestand, zowel van degenen die bidden, als ook van degenen voor wie men bidt. God handelt overeenkomstig Zijn Goddelijk inzicht en liefde, ten opzichte van een iegelijk, in volkomen wijsheid.

Wie zijn wij, om te eisen, dat Hij doet, wat wij wensen, of zó werkzaam is, als ons behaagt. Het gebrek aan gemeenschap met God, en bijgevolg aan innige verbondenheid met Hem, zijn de belangrijkste oorzaken, dat onze gebeden menigmaal mislukken. Christus kon zeggen: "Ik wist, dat Gij mij altijd hoort". Als onze onvolmaaktheid ons verhindert de wil van God te onderscheiden ten aanzien van onze wensen, wat onszelf betreft, zo kunnen wij toch onze begeerten, en die van de gelovigen, ja, van alle mensen, in alles, door gebed en smeking, met dankzegging bekend maken bij God (Fil. 4:6).

Het beloofde antwoord zullen wij terstond ontvangen, maar verschillend van datgene wat ons door anderen menigmaal wordt geleerd. “De vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen behoeden in Christus Jezus.” In plaats van, tijdens het afwachten van hetgeen waarom wij gebeden hebben, verontrust te worden, zal de vrede Gods onze harten bewaren in Hem.

Vermaningen betreffende het gebed.

De bijbel is daar vol van en wij moeten deze wel ter harte nemen. Bidt zonder ophouden, schrijft de apostel aan de Thessalonikers. De Heer vertelt een gelijkenis, daartoe strekkende, “dat zij altijd moesten bidden en niet vertragen”. Als wij de tegenwoordigheid des Heren verwezenlijken, dan leidt alles, wat wij in deze treurige wereld zien, ons er toe onze zielen met smeking, gebed en voorbede omhoog te heffen. Mochten wij dit meer in praktijk brengen. Nochtans, wij herhalen: wij mogen nooit het geloof en het gebed misbruiken om God onze wil op te dringen. Zij, die dit doen of propageren houden in 't geheel geen rekening met de leer van de bijbel.

Niettemin zijn er vele gebeden, waarvan wij weten, dat zij in harmonie zijn met het Woord van God. Wij weten, dat God wil, dat alle mensen behouden worden (1 Tim. 2:4). Het heeft dus geheel en al Zijn goedkeuring, als wij bidden voor het heil van zondaren. Wij hebben ook de zekerheid, dat God ons verhoort, als wij bidden voor het geestelijk welzijn van de gelovigen, hun geestelijke groei, de bediening van het Woord onder de Zijnen, enz., terwijl Zijn wegen en leiding in ons persoonlijk leven en onze omstandigheden dikwijls ondoorgrondelijk en verborgen zijn.

De werking van de Geest.

Zij, die er nu aanspraak op willen maken de macht te bezitten wonderen te kunnen doen, beroepen zich niet slechts op Jakobus 5:12-18, maar zij denken bovendien in het bezit te zijn van een geestesgave, terwijl zij datgene, wat op de Pinksterdag geschiedde, als een soort “spade regen” menen te kunnen nadoen. Wij hebben reeds gezegd, dat wonderen en tekenen voor de ongelovigen waren (Hand. 15:12; 1 Kor. 14:22). Zij waren nodig bij het begin van de Gemeente, als het huis Gods op aarde.

Wij leven nu temidden van het verval van de Gemeente, terwijl er mensen zijn in de christenheid, die wel de naam van Christus dragen, maar het leven uit God niet deelachtig zijn. De Heilige Geest, die meer dan ooit wordt bedroefd in de christenheid, wordt daardoor verhinderd zó te werken, als mogelijk was geweest wanneer de Gemeente trouw was gebleven. De Heilige Geest woont slechts in de gelovigen. Hij is de Trooster, door God gegeven, nadat de Heer was opgevaren. Hij is zorgzaam ten behoeve van de gelovigen, tot aan de komst des Heren. Hij is de trouwe Eliëzer (God der hulp), die de bruid begeleidt tot in het huis van de bruidegom. Hij roept onophoudelijk dienaren tot de prediking van het evangelie, en tot de opbouw van de gelovigen. De bronnen, waarvan de Geest zich bedient, zijn nog even fris als in het begin, maar men ziet minder het nut in van zijn werkzaamheid. Dit heeft tengevolge, dat mensen voor het voetlicht komen. Onder de leiding en werkzaamheid van de Heilige Geest kunnen de gelovigen ook nu nog “volharden in de leer der apostelen, in de gemeenschap, in de breking des broods en in de gebeden”. Zij kunnen nog “de eenheid van de Geest bewaren in de band van de vrede” en gehoorzaam zijn aan het Woord, door te blijven bij datgene wat de Schrift ons leert.

Vasthouden aan het Woord van God.

Het is een kenmerk van de laatste dagen, waarin we nu leven, dat men zeer veel spreekt van het doen van wonderen, maar weinig van gehoorzaamheid aan Gods Woord. Moet men niet constateren, dat velen handelen, zoals het goed is in hun ogen? Men verwerpt het inzicht, dat men door het eenvoudig geloof in het Woord van God kan ontvangen. En daardoor is men geneigd een vreemde macht aan te nemen, waarvan men zich moet afwenden en die niets gemeen heeft met de Geest van God. Deze macht bestaat hierin, dat men “de mens” bewondert, welke bewondering straks in “de mens der zonde”, de antichrist, haar hoogtepunt zal bereiken. Men behoeft niet bepaald helderziend te wezen, om de voorbode van de “werking der dwaling” te onderscheiden, waarvan de apostel spreekt in 2 Thessalonika 2. Deze zal, zodra de Gemeente is opgenomen, haar volle ontplooiing verkrijgen. Zij vangt nu reeds heel veel zielen in haar net.

Om de list van de vijand te ontwijken, die de grondlegger is van alle onschriftuurlijke verschijnselen in de christenheid, welke ten slotte zullen leiden tot volkomen afval, willen wij des te meer in alle eenvoudigheid ons vastklemmen aan het Woord van God. Dit houdt ons bezig met Christus, en niet met onszelf. Laat ons vorderingen maken in alles wat Hem welbehaaglijk is, tot aan Zijn komst, terwijl wij dat, wat wij door Zijn Woord als Zijn wil erkennen, omzetten in praktijk. Tot welzijn van allen, die Hem willen gehoorzamen sprak de Heer in het verheven gebed tot Zijn Vader, in de nacht waarin Hij werd overgeleverd:

*Heilig hen door de waarheid;
Uw Woord is de waarheid.*

H. Medema sr.